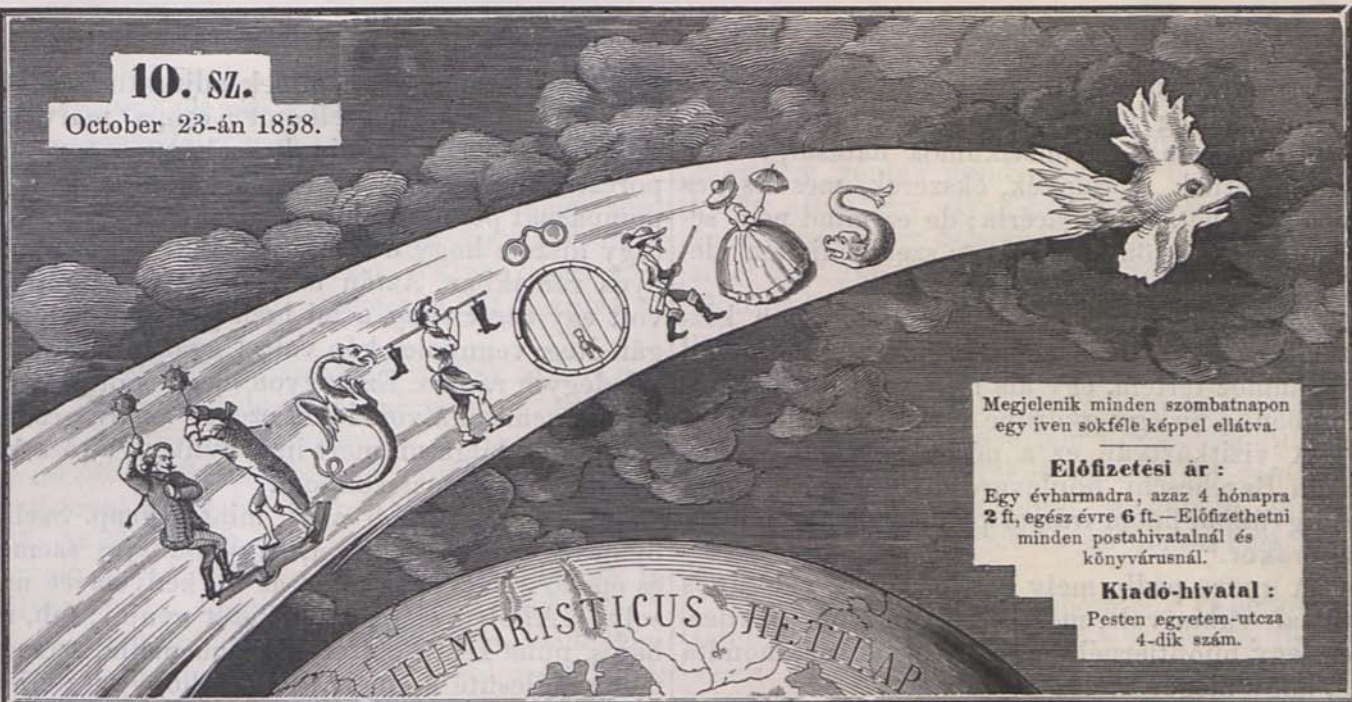

10. SZ.

October 23-án 1858.

Megjelenik minden szombatnapon
egy iven sokféle képpel ellátva.

Előfizetési ár :

Egy évharmadra, azaz 4 hónapra
2 ft, egész évre 6 ft.—Előfizethetni
minden postahivatalnál és
könyvtárnál.

Kiadó-hivatal :

Pesten egyetem-utca
4-dik szám.

AZ ÜSTÖKÖS.

Humoristico-belletristicus hetilap.

A CSILLAGOS SZOBA.

Furcsa kaland.

(Beszéli az, a kivel megtörtént.)

Párizsba érkezve első dolgom volt, mint a féle hárompróbas magyar gavallérnak, a nagy operaházban megjelenni. (Meg ne ijedjen Kakas Márton ur, nem vágok a mesterségébe, ez nem lesz színbirálat.) Páholyt vettem: lássák ezek a francziák, hogy kivel van dolguk.

Azt igen jól tudom, részint a tükröm által, részint a pesti varrólyánkáktul, hogy én szép fiú vagyok: sokat is tartok e felől. Azzal a biztos öntudattal hordozám végig lorgnettemet az átelleni páholsorokon, hogy a mennyi hölgy itt most ül velem szemközt, az egy óra alatt mind szerelmes lesz belém s csak azt sajnáltam, hogy azok is nem láthatnak, a kik alattam és felettem ülnek.

Mondanom sem kell, hogy diadalom milyen tökéletes volt; minden operngucker megbámult; grófnők, herczegasszonyok vetettek felém epedő pillantásokat, a mit én fajunk érdekében mindannyiszor nem késtem elfogadni és viszonzni. Hiába, a magyar gavallér Párizsban is csak leg-

különb gavallér; úgy hiszem, hogy ez órában egy párszor büszke lenézéssel gondoltam vitéz ősünkre, Attilára, kinek hajdan nem sikerült a ködös Lutetia fehér lábikráju hölgyeit meghódítani, a mit ime most egy igénytelen utódja... no de nem illik olyan nagyon belemerülni a dicsekedésbe.

Elég az hozzá, hogy egyszer csak valami herczegasszony tökéletesen a lépen ragad. Ott ült velem szemközt; szép volt irtóztató módon, s csak úgy lebegett a csipkefelhők között, mikből gyémántok villogtak elő, akár a csillagos eget vette volna magára. Ez nem lehet valami szégyen istenasszony.

Az én tündérem az egész előadás alatt le nem vette rólam a lorgnonját. No már ahoz nagy világbeli járatlanság kellene, hogy ezt el ne értse az ember. Tudom. Tres humble serviteur madame. Ott leszek. Előadás végeztével odafurakodtam az előcsarnokba, melyen keresztül kellett haladni. Az én istennöm egy perczig sem en-

Teljes számú példányokkal folyvást szolgálhatunk.

gedett várakozni; ő is jött. Ah, közről valóban vakító szépség volt! én nem szoktam elragadtatni, ismerem a kozmetikumok hatását, tudom mit tehetnek a csipkék, ékszerek, mesterséges turnür és betanult agacéria; de ez mind nem segített itten; gyönyörű volt ő; szebb minden ideálnál, a mit poéta valaha kigondolt.

Midőn mellettem elsuhant, egy könnyű kézszorítást érzék kezemen s midőn ámulatomból magamhoz tértem, egy kis névjegyet tarték marokban, a mi egy gyűrűbe volt beleszorítva.

A vizitkártyán ez a név pompázott: „Marchesa Barcheschi, boulevard des Italiens“, alatta pedig finom-finom irással plajbászolva: „holnap 12 órakor.“

A gyűrű pedig mely ezt átszorítá, valóságos solitair rubin volt, másnap mindjárt megkérdeztem egy bijoutiérnél, hogy mit érhet: azt mondta rá, hogy megér ötszáz frankot.

Ez nagyszerű! A ki meghívó jegyeihez ily ékszereket mellékelhet, az nem lehet kalandornő, az okvetlenül előkelő hölgy s igen szép tőle, hogy egy idegen férfirra rá meri azt bízni: nem félt tőle, hogy ez a légyott helyett viszi azt a zálogházba. Bizonyosan rám ismert, hogy magyar vagyok.

A kaland nekem igen kellemesnek tetszett; alig várhattam a másnapi 12 órát, egész eleganciába vettem magamat, bérkocsit hozattam s hajtatték a Boulevard des Italiensra. A bérkocsis jól ismerte a marchesa hotelét, ah ki ne tudná azt: hol van? egyenesen odatalált. De be nem volt neki szabad hajtatni az udvarra, ott csak urasági equipázsnak van joga zörögni; most is állt az udvaron egy pár.

Csak hadd álljanak ott! Antichambrirozhatnak a monsieurk, ha én megmutatom ezt a gyűrűt!

Mennydergő mennykő nagy portás czammogott elém, infamis mogorva pofával: a mint meglátta az ujjamon a rubint, rögtön elmosolyodott; csengetett; ezüst-vállzsínoros inasok futottak elém, azok is szörnyű nyájasan nyitottak előttem mindenféle ajtókat s vezettek pompásnál pompásabb, corridorokon, előtermeken, salonokon keresztül; a hol az embernek a szeme fénye elveszett.

No már kérem alássan, én láttam elég pompás salonokat, és corridorokat, s ha én azt mondom, hogy itt a szemem fénye elveszett, az sokat jelent.

Végre egy pompás amphitheatrum alaku sa-

lonba bocsátának be, a minek adjusztirozása felelyülműl minden képzelhető: csupa márványszobrok, amerikai virágok, selyem-szönyegek, porcelán és ezüst lárifári s körül a falakon pompásnál pompásabb képek, művészi kezektől: (úgy hiszem hogy művészi kezektől voltak!) aranyos rációkban. Aztán mindegyik ráma tetején volt egy *üvegsillag*, a mi igen jól vette ki magát. Negyvennyolcz kép volt. Ugyanannyi csillag mindegyik rámán. Ez nagyon elegans ötlet.

De nem soká volt időm ezeket az üvegsillagokat számlálgatni, mert ime nyílt az ajtó s belépett az én istenasszonyom.

Most még szebb volt, mint tegnap. Szelid, nyájas és nemes tekintet, nagy, bűbajos szemek és epedő ajkak és ez mind az én kedvemért mosolyog. A hölgy eléjött és kezét nyujtá; (ah, mi bájos, puha kéz!) leültetett maga mellé, szemérmesen lesüté szemeit és kért, hogy ne ítéljem meg érzelmei bevallásai miatt. Én térdre estem előtte és mondtam neki, hogy imádom. Erre ő megijedt és elakart futni. Én jobban megijedtem, hogy nagyon hevesen bántam vele s azután szelidebben kezdék hozzá. Arra ő kiengesztelődött és megnyugodva ült le megint; én bocsánatot kértem tőle elragadtatásomért, ő könyezni kezdett, és fájdalommal vallá meg, hogy még nem talált férfirra, a ki őt valóban megértette volna. Én esküdtem, hogy az én leszek, a ki őt megérti, s aztán elkezdtem neki poétázni; verseket mondtam, és sóhajtoztam. Ő nem hagyta gyöngéd figyelmemet viszonzatlan, letörle könyeit és mosolygott. Én odaültem lábaihoz egy zsámolyra, ő hajfürteim közt játszatta szép finom ujjacskaikat; én szivemhez szorítám e szép fehér kezét; ő aztán odahajolt hozzám s megcsókolta homlokomat gyöngéden, én aztán megcsókoltam az ő arcát, de forrón; ő szerelmes hangon „kedves Romeójának“ nevezett; én őt kedves Juliámnak viszonzám, s így szépen eljátszottuk Romeo és Julia első felvonását, a hol az emberek még csak ígérnek egymásnak, hogy milyen szerelmesek fognak majd egykor lenni, s a mellett mindenféle górombáskodástól távol maradnak.

Azután gyöngéden búcsút vettünk egymástól, s azzal az én delnőm azt sűgá fülembé: „Kedves Roméóm! holnap ilyenkor jöjj el ismét!“ s azzal egyik ajtón eltávozott, ott még egyszer megállt, csókot vetett felém; „Adieu kedves Roméóm!“ — „Adieu, menyeyi Juliám!“ úgy rohantam ki, mint egy valóságos megőrült Romeo.

Egészen ki voltam forgatva magamból. Ki le-

het, mi lehet ez az asszony? annyi bizonyos, hogy nem közönséges nő. Végtelenül szerelmes belém. Ilyen szenvedélyt még nem láttam soha. Ez meg-
 ö, ez egész lelkemet átváltoztatja.

És most egy egész napig kell várnom, hogy öt újra lássam! Ismét holnap tizenkét óráig számlálom minden percet. Valyon nem veszem el addig azt a kis eszemet, a mit hazulról elhoztam.

Este felé, hogy hamarabb múlték az idő, meg azon reményben, hogy öt újra látom, ismét az operaszínház felé mentem, a midőn útközben szemközt találkozom régi ismerősömmel gróf X. Arthurral Magyarországról, ki már tíz éve itt lakik. Az első öröm után, hogy egymást véletlenül láttuk, szó lett róla, hogy hova menjünk; én indítványoztam, hogy jöjjön velem a színházba.

— Ejh, ki járna mai világban a színházba; unalmas ostoba multság az; a hol a sűgő után betanult darabot beszélnek el csinált emberek; az ember tudja, hogy az nem igaz szerelem; nem valódi szerelemföltés, hanem csak úgy hazudik minden ember napidijért, a mennyi ivszámra rá van bizva. Gyere velem, majd én elviszlek valahová, a hol igazi komédiát látunk. Az igaz, hogy száz frank egy páholy ára, de megéri. Ott az ember valódi szindarabokat lát, a vendégszereplő tudta nélkül; ma éppen egy Othellót fogunk látni, pompásan mulatjuk magunkat.

Én engedtem magamat vinni. Száz frank utoljára is nem nagy dolog: mindenféle álutczákon és keresztházakon át egy sötét udvarra jutot-

tunk, ott felmentünk egy hátulsó lépcsőn, beléptünk egy homályos előterembe, ott egy pénztári őr kezébe lefizettük a száz frankot, arra egy szolgálattelvő génius mindenünket betölt egy-egy külön ajtón egy olyan kis szűk ketreczbe, a hol éppen maga elért az ember. Az a ketrecz egészen sötét volt, csupán csak egy kis tallérnyi lyuk világított bele, rózsaszín üveggel fedve, a melyen a mint betekinték, nagy megdöbbenéssel vevém észre, hogy azt a színpadot én már valahonnan ismerem. — Ugyanaz a gömbölyű terem volt az, a hol én délben eljátszottam Romeot és Juliát; s azok az üvegsillagocskák ott a képek rámai közepén nem egyebek, mint megannyi páholyablak, a miken keresztül a publicum nézi a komédiát.

Ezúttal az én marquisnőm egy Othellót léptetett föl; angol volt szegény s rettenetes furcsán viselte magát. Hanem annyit meg kell vallanom, hogy az én delnőm ép olyan jól játszotta vele Desdemonát, mint én velem Juliát; az angol lord utoljára majd felakasztotta magát a girandolra, szerelemföltési dühében.

A komédia igazán mondom, megérte a száz frankot.

El lehet képzelni, hogy másnap nem kompárealtam Barkhesz marquisnőnél a csillagos szobában, Romeo és Julia második felvonását eljátszani; hanem iramodtam Párisból extrapostán, nehogy valakivel találkozzam az utcán, a ki azt mondja, hogy „engedelmet kérek, tegnapelőtt egy pár tapssal adós maradtam önnek Romeóért!”

Miként lett a diák szűk köpenyegje bő.

Bekapva jött egy este a diák collegiumi lakhelyére, vizes köpönyegét felteríti a meleg pléhkemenze hosszú csövire, darab idő múlva veszi le, hogy már meg száradt. Másnap temetésre menve felveszi a köpenyegét, mit szorosán magához fogott, mert kegyetlen hideg volt; csak mennek, csak mennek, egyszer örömmel mondja társának „én nem tudom pátrióta, ez a köpenyeg az előtt alig ért be, most oly bő, hogy ketten is bele férnénk,“ s mutatja két kezét szélyeltesztve a köpenyeg bőségét, akkor látják, hogy hátul, a mint vargát rántott a meleg kemenczétől, egészen kétfelé volt vállva.

A néni a nénit.

„Tiszteli a néni a nénit, ha ráér a néni, látogassa meg a nénit, valamit akar mondani a néni a nénihez; ha pedig nem ér rá a néni eljönni a nénihez, hát majd akkor a néni jön el a nénihez.“

Nagy kényelem.

Murillo egyszer a madridi piacon ögyelegve, egy köz rendű spanyol tűnt szemébe, kinek rendkívül szép alkotású keze volt, hanem spanyol divat szerint rendszeren piszkos.

— Adnék önnek egy reált senor, szólítá meg a vitézt a festész, ha le engedné festenem a kezét; de adnék kettőt, ha elébb megmosná.

A senor ráállt az alkura s elballagott a kuthoz; kis idő múlva azonban vissza jött, azt a lényeges pontot tisztába hozandó a festésszel, a mit kifeledek az alkuból: hogy melyik kezét akarja lefesteni? hogy csak azt mossa meg tisztára.

Czigány körülírás.

Nagyon rossz borotvával nyuzták a szegény cigány állat a műhelyben.

— Ugyan ides lelkem, húszsza meg egy kicsit azt a borotvát, hogy könnyebben essik a karjának a munka.

Kutya-kombináció.

— Szedte vette, lánczordta, teremtetete! Miért nem köti kend meg a kutyáját, ha tudja, hogy harapós; most alig tudtuk elverni magunkról. Szerencse, hogy bot volt nálunk, különben mindnyájunkat lehuzott volna.

— Engedelmet instálok. Nem bánt az én kutyám tisztességes uri embereket soha; hanem most azt tudja, hogy szombat van, s aztán ilyenkor minden parádés emberről azt gondolja, hogy zsidó; azért megy olyan dühösen neki.

Nem mindegy akár elöl, akár hátul.

Potyondy úr egy időben nagyon szorgalmas olvasója volt a hírlapoknak. A casinóban ő ragadta ki legelsőbb a pinczér kezéből a Budapesti hírlapot, mikor a postáról hozták. Egyszer azután nagyon megutálta a hírlapokat s többé ha kínálták sem kellett neki.

— Mért nem tetszik többé az ujság kedves urambátyám?

Nem felelt Potyondy ur, hanem valami gonosz csont azt súgta rá:

— Azért nem kell a hírlap az öreg urnak többé, mert eddig mindig azt várta, hogy a lap *elején* fogja a nevét nyomtatásban meglátni s egyszer azután a lap *hátsóján* látta meg.

Tudniillik, hogy a lap *elején* szoktak lenni a *hivatalba-kinevezések*, a *hátsóján* pedig a *csődhirdetések*.

Ott már nem.

Párizsban nem rég egy cause celebre folyt le, melyben főszerepvivő egy elegans uri ember volt; ő volt az egész zsványbanda főnöke.

Ez annyira gavalleros ember volt, hogy maga annyira sem ereszkedett le, hogy a polgár esküttek előtt saját hangjával védte volna magát; mindig egész noble nonchalanceal ügyvédére utalt.

— Ügyvéd ur majd felel helyettem.

Ügyvéd ur igen remekül is vitázott védence névében; hanem az persze mind hiába volt, mert a rablás gyilkolás kisült ellene.

Végtére kimondták rá az ítéletet; el kell neki sétálni a guillotin alá s ott hagyni a fejét. Zsvány ur noble elutasítással monda rá:

— Ügyvéd ur majd felel helyettem.
De már ott nem!

Lenni, vagy nem lenni . . .

Vizsgáld a magos ész
Főnséges világát,
És a nemes szívnek
Érzelem országát;
Járj a világszellem
Alkotó körében,
És a mulandóság
Nagy temetőjében;
Repülj föl az ember
Rendeltetéséhez:
A végtelen tökély,
Magasztos székéhez;
És ott meg tudandod:
Lenni vagy nem lenni
Mély titok értelme:
Tenni, vagy nem tenni . . .
Járj a híres, neves
Nagy Magyarországbán,
Duna, Tisza folytán,
S merre csak magyar van;
És ott meg tudandod:
Lenni, vagy nem lenni
Mély titok értelme:
Enni, — vagy nem enni.

K. Gy.

Furcsa büntetések.

I. Tetten kapnak egy vásáribicskást, beviszik a czédulára.

— 24-et kell vágni erre a semmiházira, hangzék a városbírói ítélet.

Megfülelik a fogdmegek, a mikor a vásáribicskás kihuzza nemesi bizonyítványát, s protestál, hogy ő nem bot alá való.

— Jól van semmiházi, fogjátok meg, le kell hát vágni a fél bajuszát.

Ezzel a nagy sudaros bajusz felét lenyirték, mit a tolvaj 50 bottal is örömezt visszaváltott volna.

II. A botbüntetés eltörlésekor, botokkal verekedő hetyke legények kerültek a városi bíró elé.

Gondolkodik a bíró. No e furcsa, hogy ezek bottal verik egymást, s őket botozni nem szabad, most hát már azt ítélem; hogy mindegyik legényt egy-egy vödör vízzel nyakon kell önteni. S ugy lett. Huzamos időig verekedőt nem lehetett látni, jobban féltek a viz-, mint a botbüntetéstől.

Különös mentegetés.

„Hát te mit csinálsz!” — kérdé meztláb jövő hajduját a tekintetes ur.

„Instálom alásan — esenge Jancsi szeg ment a csizmába, csak azt vizsgálom“.

A dolog csak annyiban volt, hogy Jancsi, a pinczében szert tett az urának szánt messzelátók egyikére s nem tudván azt másképp szobájába csempészni, lehozta csizmáját, az üveget bele rakta, s így rukkolt fel a pinczéből, sántikálva, fél meztláb és fél sarkantyusan; a miért is csak perspectivuma segélyével találhatta meg a gonosz szegyet.

Tűz ellen való csalhatlan és olcsó biztosítás.

Bugyboréki Czinege ur szárazság idején akár háztetőn, akár annak tetejére, egy kis portió halhatatlansáért verset írni ajánlkozik. E vers után forrás bugyog.

Lajtorja se kívántatik, mert a nevezett vállalkozó gyalogjában száll alá, és repül fölfelé.

Toronytetőkre csak holdvilágos éjeken vállalkozik.

Mezei szárazság ellen is szolgálhat, de csak záporral. — Lakik pedig az országton Nr. 0.

A jóbul is sok, a mi sok.

Egy késő őszi éjszakán éjfél után vetődtem haza valami estélyről. Csunya havas idő volt, az ember lelkeig átfázott, mire hazaért. Hej be jó volna most, gondolám magamban, ha jó meleg szobára várna otthon valaki. Hanem hát annak perse vége van. Nekem valakim nincs, az pedig nagyon vakmerő reménység volna, ha azt hinném, hogy az én öreg házi asszonyom éjfél után egy óraker felkeljen s a szobámat befűtse.

Hát a mint kinyitom a szobámat, belépek, egyszerre kellemes tavaszi clima lep meg, megyek a kályhához, s érzem, hogy meleg; ropog benne a tűz. Ez már aztán az ezeregyéjszakai mese. Az ember csak kívánja, hogy legyen valami és megvan. No ezért a gyöngédségért nagy hálával tartozom neki. (Nem tudom kinek?)

Azzal egész kényelmesen levetkőztem a jó meleg szobában s boldog nyugalommal helyezkedém el fekhelyemen, a legédesebb álmokat ígérve magamnak.

Még egy kicsit olvasni akartam valamit, a mig elszunnyadok; alig vettem kezembe a könyvet, midőn hallom, hogy ismét zörög valaki a kemenczelyukban, fát rak a tűzemre.

— Ejnye ez már nem is volna szükséges; nagyon meleg szobában megfájdul az ember feje, kivált alvás közben. No de jól van, reggelig még kihülhet.

Ezzel megnyugtattva magamat, néhány lapot végig olvasok, rám jön az álom, eloltom a gyertyát, fálnak fordulok: — — — midőn újra hallom a zakatolást a kályhalyukban; megint fát raknak a tűzre.

Hm. Kezdeni már a jó akaratot megelégeni. Ez talán kissé fölösleges gondoskodás már. No de a sziveségért nem illik megharagudni; hát csak hallgassunk el a panaszzsal.

Nagyon meleg volt már ideben, takaró nélkül is izzadtam, a nagy hőségben bútoraim akkorákat roppantak, hogy majd kiugrottam ijedtemben a bőrömből; tökéletes gőzfürdő volt a szobám.

Alvásról perse szó sem volt többé, egyik oldalról a másikra forgolódva számláltam, hogy üt az óra egy negyedét háromra, azután kettőt, azután hármát, egyszer megint zörögnek a kályhában s dühösen rakják bele a fát, csak ugy zuhog az oldala!

— Hallja! Lelkem! Elég már; ne fűts n már többet, meleg van, megfulladok ide benn!

Arra aztán elcsendesült minden, ugy látszék, hogy az én koboldom eltávozott.

De már nem állhattam ki a pokoli hőséget tovább, fel kellett kelnem, kinyitnom az ablakot s alá s fel sétálnom kinomban. Ha lefeküdtem, a guta kerülgetett.

Két negyed volt négyre. A kályhám olyan izzó volt már, hogy messziről süttött felém s a papucsom öszszezszugorodott a lábamon a nagy hőségben, a mint egyszerre megint elkezdének fűteni odakinn.

— Ki vagy! mi vagy? veszedelem áldotta! ördög vagy-e? salamander vagy-e? vagy a spanyol inquisitio küldött, hogy itt megsüss? — ugrottam az ajtónak, kinyitottam; mire a folyosóra értem, már megint senki

sem volt ott; hanem az én kemenczében égett a tűz, mint Sidrák Misák alatt a pogány világban.

Én aztán fogtam a vizes korsómat s eloltottam vele az egészet. — No már most csak meg vagyok szabadítva a gonosztól! Egy negyedig ajtót ablakot nyitva hagyván, valahogy türihető európai athmosphaerát csináltam szobámban s azzal aztán megnyugasztalva fekküdtem le ismét s elaludtam békével.

. . . . Egy óra mulva megint arra ébredek fel, hogy fűtik a kályhámot.

— De már elfoglak, akármilyen lélek vagy! — Egy percz alatt kinn voltam a szobámból, megkaptam a kísértő lelket a kályhalyukban. Hát ki volt? — Egy becsületes székely rekruta volt; kit az este transennalis állapotban beszállásoltak a házi asszonyomhoz; az a mellettem való szobába helyezte a jó fiút, megmutatta neki, hol áll a fa, s rábizta, hogy fűtsön magának, a mig a szobája bemelegszik: hanem azt elfeledte neki megmagyarázni hogy a kemenczéje *belül* fűlik; a gőbé aztán mind kívül keresve a kemencze száját, egész éjjel nekem fűtött s mig engem majd kipörkölt a világból, az alatt őt magát majd megvette az Isten hidege.

Becsülettudó fiu.

Iskolákat vizsgált a püspök; apró kérdéseket intézgetve a kis fiucskákhoz. Kérli egy kis szerény tanítványtól: mondsza kis fiam, tudod-e melyik a hatodik parancsolat?

A fiu habozik, vajjon hogy szóljon ő per tu erre a kérdésre ilyen hatalmas férfinak; segítségére jön azonban nagy emberségtudása s felel ekkép:

— Ne méltóztassék lopni.

Huszár-mentség.

A gazdasszony akkor nyitá be a házajtót, mikor a huszár leányával csókolódott.

— Mit csinál vitéz uram? riad rá az asszony.

— Csak a szót adom a hugom szájába, válaszol a huszár.

Kanász-törvény.

Lepedő Andris Marmantyu Pistát felszólítá, hogy: Macskabajusz Józsit — ki anyájakat többször megpiszkolta — a vármegye becsipette; mig ő a hüvösön ül, vissza lehetne neki a kölcsönt adni.

Megtetszik öcsém — jegyzé meg Marmantyu — hogy világeletemben mindig csak falusi kondás voltál, becsületes uraságot nem szolgáltál; különben tudnád: hogy addig mig a számadó ül, nyája sequestrum alatt van; ezt egy valamirevaló kondás — ki tudja a becsületet és emberséget — sem sérti meg.

Meg kell a tudománynak adni az árát.

— Váltson kend fel 2 aranyat nekem atyafi, mondá egy kupecz vásári alkalommal, egy vásárlónak.

— Igen szívesen, úgy sem volt még aranyom, de hát mennyit is adjak érte?

— 30 ftot a kettőért, — ez az ára.

Kifizeti a 30 ftot, azzal vásárlását folytatandó elballag, addig vásárolgat, hogy elfogy a pénze, rászorult az aranyokra, azzal akar fizetni a kereskedőnek, de ez a rendes értékben számítja a 2 aranyat.

— Már uram, nem csal engem meg, most váltottam én ezeket 30 ftért.

Szóvita kerekedik, s történetesen oda vetődik a kupecz, de már ez sem veszi vissza az aranyat 30 ftért.

Bíró elé kerülnek; a panasz előadatik.

— Tudja-e kend már, panaszló, hogy mennyit ér egy arany? kérdé a vásárbíró.

— Igen uram! megtanultam most.

— „No érje kend be velem, mert hogy én ezen ítéletet hozhattam kendtek felett, sok pénzibe került az az én apámnak, kend is fizessen a tanulmányért,“ punctum; el lehet menni.

Irodalmi furcsaság.

X. szerkesztőnek valami jutott az uton eszébe, hogy be kellene igtatni a szerkesztői mondani valók közé; hirtelen előránt a zsebéből valami darabka papírost s ráírja plájbászszal a szerkesztői értesítést és odaadja a szedő fiúnak, hogy vigye hevenyén a nyomdába s aztán nyomtassák a lapot bátran. Az a czédula pedig a mosónénak a jegyzéke volt, melynek a másik oldalára ez volt írva: „itt küldök a tensurnak hat inget és három lábra valót, jobban nem lehet kikeményíteni.“ A szedő nem tudott magyarul; helyesebbnek tartá a plájbászszal írt helyett a tintával írottat kiszedni; a javitnok azt hitte, hogy ez valami viccz, s másnap a szerkesztőt majd a guta ütötte meg, mikor a lapja végén azt a furcsa közleményt pillantja meg legelőbb is.

Rettenetes nagy ágió.

— No feleség, ugyan nagy ágióval adtam tul az aranyaimon, hat forintjával kelt el mind.

— Ugyan hol?

— Hát a kártyaasztalnál. Elvesztettem mind. Hanem iszonyu sokat nyertem rajtuk; másutt csak 4 forint 54 krral veszik el.

Jó reggelt.

Keckeméten volt egy bohó pictor; ha annak az ember jó reggelt kívánt, mikor szép napfényes idő volt; rákiáltott érte: „hát te istentelen, neked még ez sem elég jó reggel? ennél is jobbat kívánsz?“ És körülbelül igaza volt, mert minek kívánja az ember azt, a mi már a nélkül is meg van?

Signorina Saltadina.

Signorina Saltadina, ballerina sola prima, Ilyet még nem látott China, nekünk megnézni nagy kin a!

Positura pittoresca! két kéz egy láb lenn a földön Negyedik az ég felé néz.

Nevezik ezt una voce — műnyelven — czigánykeréknek.

Signorina Saltadina face questa piruetta; Egy papucesa itt a földön, a másik fenn a felhőben O che esto graziosa!

Alla giola! tutti questi; ez spanyol figura mostan. Lábhegyen áll, mint az orsó: (questo „orso“? — uno Corso) (Nem medve az, signor Korschó) Hiják azt a positurát spanyolul „los buquifenzosnak“

Ezt az ujdón új figurát Signorina Saltadina A jó pesti közönségnek sympimpumpathiájáért Ezen spanyol-magyar névvel ruházá fel: „il totagas.“

Borkoresolyák.

— János, nem tudna kend egy kis tüzet adni? szóllal föl egy uri ember, a kocsí hátuljából fuvarosához.

— Débzon tudok — mért ne tudnék, felel a fuvaros — miközben ülése alá kapja a gyepelöt, és zsebéből ki keresi a tüzköt, aczelt és taplót, s neki igazgatván tüzszerreit, neki esóválja kezét szerencsésen az *első ütésre beleüt* a taplóba, aztán hátrafordul s egy nemével a diadaléretnek nyújtja át a tüzet az uri ember pipájára.

— Ejnye de jó tüzszerre van kendnek, mondja ez.

— Hátha még a szél nem fujna! — felel tökéletesen boldog arczczal János.

— Persze ha a szél nem fujt volna, még a zsebében kiütött volna magától a tüzszer, mert a szél mellett is megtette azt a bravourt, mit tüzkő és tapló tenni képes.

Rektor ur kamráját egy tolvaj éjjel kiásván bebukik, ott egyetmást zsákra szed; felébred a rektor a zörgésre, csendesesen felnyitja a kamraajtót, a tolvaj hirtelen a kibuváshoz fog, de a rektor nem lévén rest, megkapja a tolvaj lábát, segítségért kiáltozik.

Kis idő múlva hangzik kívülről: „ereszsze el rektor uram, fogjuk már mi idekinn.“

Elereszti a rektor, kimegy, hát a tolvaj már a kerítésen is tul volt (maga kiáltozta: hogy „ereszsze el, meg fogtuk már“).

Éjjel ért be a falusi fuvaros a városba, tüstént a gyógyszerért keresé fel, s felzörgeti a gyógyszerészt.

— No mi baj?

— Ugyan kérem szépen ez a patika?

— Igen!

— De régen keresem, csak hogy már rátaláltam, holnap hetivásár után eljövök orvoságért.

— Ugyan miért vert hát kend fel álmomból, holott nappal könnyebben megtalálta volna a patikát.

— Ugy ám uram, de sietős az orvoság, mert nagyon roszul van nótárus uram.

Boros fővel állt ki Kovács legénye András, az éjjeli örködésre; megszólít egy arrafelé menő urat: ki vagy? megállj?

A megszólított jól ösmerte az őrt, tréfából így felel: „én vagyok Kovács legénye, az András.“

Almélkodásba jön erre a nehéz fejű őr, nagy gondolkodás után egyszer felszólal:

Ühm! „hát akkor én ki vagyok.“

— Hol volt domine? kérdé egy professor szemközt jövő tanítványát.

— Sétálni.

— Van 1000 frt a zsebében?

— Nincs nekem.

— Ugy hát csak „járkált“ — mondá mosolyogva a tanár.

Egy eladó fehér agár versenyfutásra állítottott ki a venni szándékozó más színű, agaraival. Kergetik a nyulat. Egyszer a buczkák közt elvesztik a vadászok a futó állatokat, kérdik az e tájon dolgozó embertől: látta e az agarakat?

— Igen uraim!

— Nos, melyik volt elől, ugy-e a fehér! kérdé kíváncsian a fehér agár tulajdonosa.

— Nem biz az!

— Ugyan melyik?

— Hát a „nyul“.

— Ön hevesmegyei, nemde?

— Úgy van, de honnan sejté ezt uraságod?

— Hát arról a körmei alatt hordott szép fekete földről!

X. és Y. kereskedési cégé megbukott, X. azonban folytatá a kereskedést s e jelentést tette közzé: „ki a cégnek tartozik, az nekem fizessen; kinek pedig a cég tartozik, az Y-től követelje pénzét.“

Ép oly bárgyuság volna azt hinni, hogy a vas-macska egerészni jár, mint azt, hogy a nyaklevestől a gyomor felmelegszik.

Az ítélő- és az emlékező tehetség közt az a különbség is van, hogy az utóbbinak gyöngülését sok ember bevallja, míg az elsőét senki sem.

Nem a szerzett, de a megtakarított pénz tesz gazdaggá. Nem attól híznak a mit megesszünk, hanem attól mit megemészünk. Nem az olvasott, de az emlékből tartott tanból lesz a tudomány.

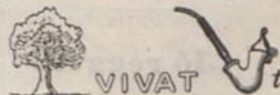
— Ugyan hogy tudsz ily ócska viselt kalapot hordani?

— Mert nóm azzal fenyeget, hogy addig nem jó ki velem sétálni, míg ujat nem veszek.

— Menjünk; tiz az óra s ekkor már minden becsületes ember haza megy.

— Jó, én megyek, de te azért még maradhatsz.

Rébusz.

A kilencedik számbeli rébusz megfejtése.

„Három jó madár.“